

Verslag van 20 juni 2010 over een wandeling door Keerbergen.

De samenkomst voor de wandeling was in café de walvis.

Ik, Herman Coenen, was verrast dat er zoveel volk aanwezig was, we waren met 32 personen.

Toen ik als klein jongetje met mijn ouders naar café walvis ging, was café walvis niet alleen een café, maar in het zaaltje, werden er verschillende soorten vis verkocht, vb. haringen, mosselen enz....

Wanneer we naar buiten gingen om onze wandeling te starten, moesten we eerst met de auto naar Piervenshoekweg rijden, dit ligt dicht bij de grens van Haacht.

Ik nam mijn paraplu alvast mee zodat ik geen last zou hebben van de regendruppels. Onze wandeling ging over de Piervenshoek tot voorbij de Dijle, dit is ongeveer een 7 km door de rustige natuur. Omstreeks 12u zijn we terug naar het dorp gegaan, we hadden een picknick bij en zijn dan met ons 32 naar café Moleken getrokken, en hebben ons daar aan de tafels gezet. Het café Moleken is van het jaar 1928 en is

dus 82 jaar oud. Na het eten zijn we naar het gemeenteplein gegaan, waar ik dan de geschiedenis over Keerbergen vertelde, vroeger waren er groepen vluchtelingen zoals Noormannen (Vikingen), keizer Karel de Stoute (1558), de Soldaten van Oranje, Spaanse soldaten, enz...

De allereerste naam van Kéerbergen was in de Vikingen hun Taal Kjorrberge, in het jaar 1036 werd het dan Chierberghe, en in 1079 werd het dan Kyrberge, in 1147 werd het dan veranderd naar Kerberge, en in 1468 werd het nog eens veranderd in Keerberhen. Uiteindelijk is het een laatste keer veranderd in Keerbergen. Keerbergen bestaat al 974 jaar en komt van kernberg: van de rondeberg.

In Keerbergen is er 1 persoonsnaam die de gemeente draagt, Onder de naam van Keerbergen. De burgemeester en schepenen laten al vele jaren de fabrieken in Keerbergen niet bouwen, vroeger waren er veel dennenbossen, waat dan veel toeristen kwamen wandelen, fietsen, sporten, enz... ..

En dit omdat de lucht er gezond en zuiver is. Het werkt ook heel kalmerend, dankzij de wonderlijke geuren van de eeuwige groene dennenbomen, de stoere eiken, de beuken, de witte berken en de

wuivende populieren.

Maar helaas zijn er nu veel minder dennenbossen, door dat er meer en meer villa's zijn gebouwd.

Vroeger waren er ook veel meer boerderijen, cafés en hotels.

De kerk werd in 1971 afgebroken, maar voor ze werd afgebroken, namen de dorpingen de 380 stoelen uit de kerk en brachten deze naar de nieuwe kerk. Maar men moest nog stoelen bij hebben want in de nieuwe kerk moesten 748 stoelen komen. Van de oude kerk bleef alleen de kerktoren staan, maar enkel voor het uurwerk en het klokkenluiden. Alle waardevolle dingen zoals het altaar, de beelden, de kandelaars en de kruisweg uit de oude kerk zijn bewaard gebleven en staan nu in het museum Botermolen.

Het oude orgel is wel in de nieuwe kerk gezet. Bij de oude kerk op het gemeenteplein was het kerkhof, hier staat een bronzen beeld van een man met een zandkruiwagen. De naam

van de man is Jan. Vandaar dat ze hem zandjan noemen. Die Jan ging in het bos wit zandhalen en ging het thuis spoelen en laten drogen, om daarna door te verkopen aan de mensen. Hij ging van dorp tot dorp, zelfs naar Mechelen, wat om en bij de 12 km is. Dit deed hij met de kruiwagen. Het witte zand werd gebruikt voor huwelijksfeesten, processies, zelfs in huis. In plaats van te dweilen werd dit over de grond verspreid en werd de vloer geborsteld.

Daarna ging hij te voet terug naar huis, op de terugweg ging hij ook dennenappels oprapen, om te verkopen en om zelf zijn kachel aan te steken. Ook de messenslijper ging vroeger van dorp tot dorp. Zo moesten vele arme mensen dat vroeger doen. We gingen verder naar het Broekelei.

Van in het dorp konden we het natuurgebied niet zien (blinde weg). We wandelden op een pad en plots zagen wij een mooie groene natuur.

Dit natuurgebied heeft vooral regen nodig.

In het natuurgebied zijn modder, slijk, moerassen en vijvertjes.

Verder zijn er ook mooi liggende bomen, in het dicht groene bos, daar konden we dan ook een lekkere frisse lucht halen.

Daarna gingen we de trap op aan de kant van de Dijle, enkele meters verder moesten we de trap af, en daar was vroeger de plaats van het oude dorp van keerbergen (kerkebergen). Het Oude dorp werd vroeger plat gebrand door de Spaanse soldaten.

We wandelden verder door het bos, langs de omgevallen boom met zijn grote wortels vol grond, dan stapten we verder op de plankenweg, over bruggetjes. Het is daar een mooie natuur, en vele moerassen. Echt bewonderenswaardig tot aan het einde van de wandeling ongeveer een 5 km lang .

Marina wou terug naar de molen gaan. Ik heb dan de groene weg genomen, die komt voorbij men ouderlijke huis, een beetje verder zagen we dan 3 kleine pony's. Marina voelde iets raars als ze wandelde, er was iets met haar schoen, als we bijna aan de molen waren vloog de zool van haar schoen, hihi.

Ongeveer een meter van de molen hebben we een groepsfoto gemaakt. Het laatste stuk van de wandeling was ongeveer een 2 km, op weg naar museum Botermolen.

Bij de aankomst waren er sommigen heel moe en hadden grote dorst. We hebben dan eerst wat uitgerust en gedronken en zijn dan het museum gaan bekijken, dit was heel interessant en leerzaam, ze waren verwonderd.

De laatste mensen zijn omstreeks 19 u 30 naar huis vertrokken.

Voor mij was het ook vermoeiend, maar aangenaam wandelen.

Gelukkig was er frisse lucht, wel heel bewolkt, dank zij mijn paraplu was ik droog.

HET WAS KEITOF.

EN IEDEREEN HARTELIJK BEDANKT.

HERMAN COENEN

